

175

Colecția **POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE**

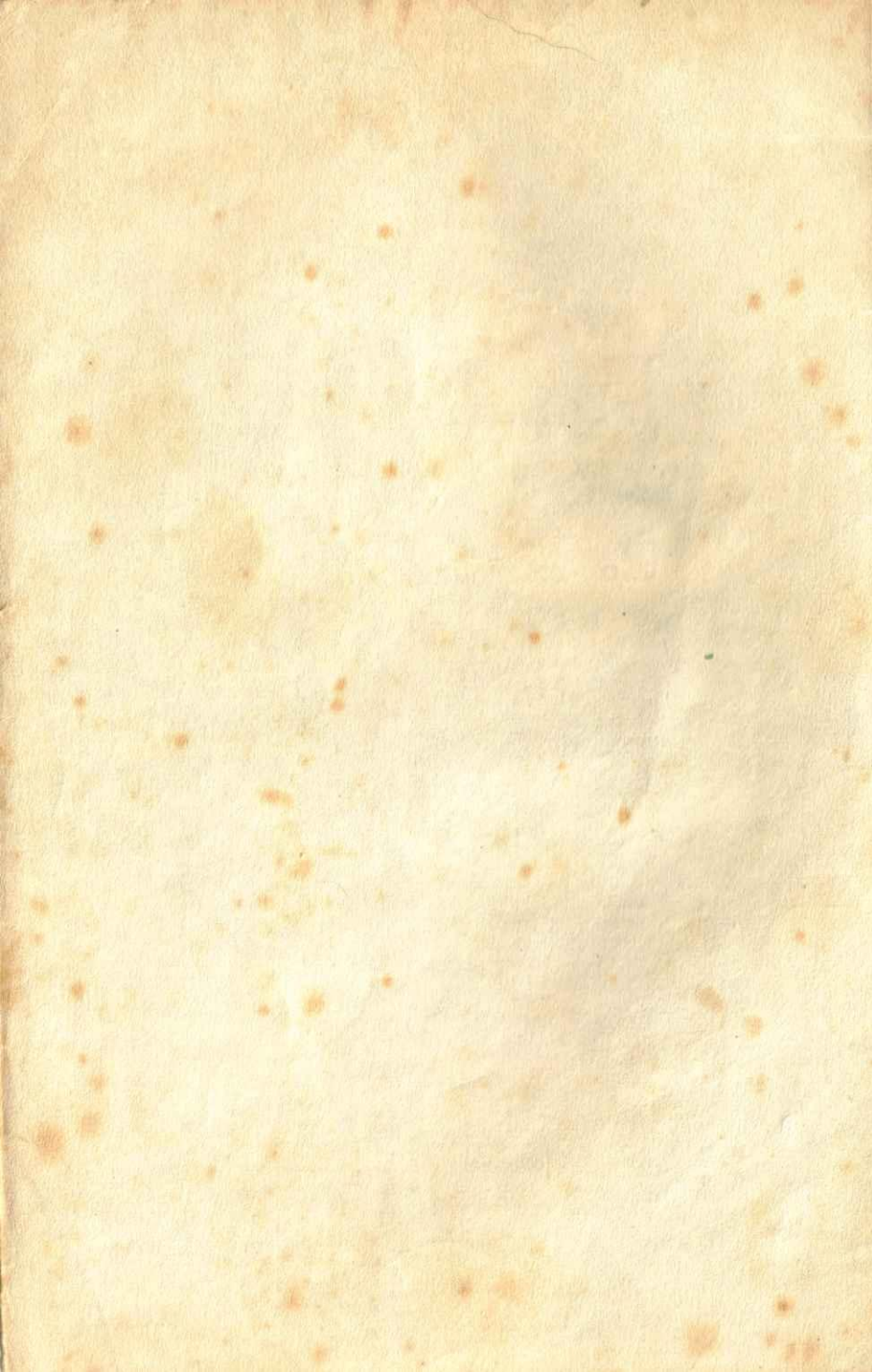
RÔMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★★

UN EXAMEN ÎN TAIFUN

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
TEHNICĂ**

ROMULUS BĂRBULESCU - GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★ ★

Un examen în taifun

Coperta - desen : DUMITRU IONESCU

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”
Anul VIII – Nr. 175 – 1 martie 1962

Organizarea primului concurs internațional din țările socialiste pentru cele mai bune povestiri de anticipație

In ultimii ani literatura științifico-fantastică, oglindind mersul vieții, victoriile omului în lupta lui neîntreruptă cu forțele naturii, a cunoscut o mare dezvoltare, câștigând tot mai mult interesul multor milioane de cititori.

Pentru a stimula dezvoltarea pe mai departe a literaturii de anticipație și pentru a stringe și mai mult legăturile dintre scriitori și redacții, revista sovietică „Tehnika Molodioji” a inițiat organizarea unui concurs internațional pentru cele mai bune povestiri științifico-fantastice. La această Olimpiadă literară participă revistele de popularizare a științei și a tehnicii din țările socialiste.

Acest concurs se va desfășura în două etape.

Prima etapă a concursului va fi realizată, în țara noastră, de redacția revistei „Știință și tehnică” și a Colecției „Povestiri științifico-fantastice”.

La acest concurs pot participa scriitori și oameni de știință, ingineri și studenți, tineri muncitori și țărani, toți aceia care iubesc și se simt atrași spre genul literaturii științifico-fantastice.

Povestirile trimise la concurs trebuie să prezinte într-o formă interesantă și atrăgătoare perspectivele strălucite ale dezvoltării științei și tehnicii, avântul temerarei gândiri creatoare. Aprecierea schițelor, a navelor și a povestirilor primite pentru concurs va fi făcută de un juriu.

Lucrările trimise nu trebuie să depășească 20 de pagini dactilografiate (la 2 rinduri). Termenul ultim de predare este de 1 iunie 1962. Povestirile vor fi trimise în două

exemplare pe adresa : Redacția Colecției „Povestiri științifico-fantastice“, Piața Științei nr. 1, București, cu mențiunea „Pentru concurs“.

Cele mai bune lucrări vor fi publicate în Colecția noastră și premiate după cum urmează :

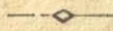
Premiul I	3 000 lei
Premiul II	2 000 lei
Premiul III	1 000 lei
5 mențiuni	a 500 lei

Lucrările meritorii care nu vor obține premii sau mențiuni vor fi publicate în Colecția noastră.

Povestirile premiate de juriul nostru vor fi trimise spre examinare juriului internațional în cadrul celei de-a doua etape a concursului. Autorii lucrărilor care vor fi apreciate ca fiind cele mai bune vor fi premiați cu călătorii turistice în una din țările participante la concurs.

Aceste povestiri premiate în cadrul celei de-a doua etape vor fi publicate de toate revistele participante la concursul internațional.

Redacția nu înapoiază lucrările din cadrul concursului și nici nu trimite recenzii autorilor.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

Anul 2196. O explozie vulcanică nimicitoare izbucnește în apropierea Marelui Cerc de Foc din Pacific. Seismologul Atan Along, trimis să studieze la fața locului neobișnuitul fenomen submarin, pierde acoperit de lavă. El mai reușește să salveze materialul științific cules.

Au trecut 58 de ani.

Tehnomecanicul Mircea Vrej primește o veste neașteptată. Naturalistul și telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îi anunță că abisoscaful „Constelația II” va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanțul vulcanic submarin „Constelația din ape”.

Mircea, care se pregătise de mult timp să participe la această expediție, încearcă să obțină o întrevvedere cu ilustrul oceanolog Igor Svetloum — supranumit „Stăpînul stihilor” — pentru a-l solicita primirea în rândurile echipajului condus de el.

La începutul întâlnirii, care are loc în stația plutitoare „Pacific VII”, Mircea Vrej vizionează cinedocumentarul creat de Atan Along înainte de a pieri. Apoi asistă la o experiență cu niște microorganisme necunoscute pînă atunci de știință, aduse din zona „Constelației din ape”.

(Urmare din numărul trecut)

Igor Svetloum se apropie de fereastră. Rămase așa, uitîndu-și parcă vizitatorul. Pînă departe, la orizont, străluceau oglinzile nemărginitului ocean, și soarele gata de apus se reflecta în apă. Vrej așteptă.

— Nu dorești să ne plimbăm puțin? spuse într-un tîrziu oceanologul. Mîinile lui începură să joace pe sutele de butoane albe ale unui tablou.

— Ba da, cu plăcere! răspunse tînărul, contrariat oarecum de propunere.

Urcară mai multe trepte și printr-o trapă dreptunghiulară ajunseră pe terasa ce acoperea laboratorul. Se aflau în punctul cel mai înalt al stației de cercetare. Privirile lui Mircea rătăciră de-a lungul construcției.

Un turn conic, înalt de 300 de metri, cu diametrul de 50 de metri la bază, susținea uriașa sferă-laborator fixată în vârful lui. În partea inferioară a turnului, pe o platformă înălțată la 30 de metri deasupra apei, fuseseră construite mai multe grupuri de clădiri — locuințele cercetătorilor. Din loc în loc, bare puternice de berilit legau marginea superioară a platformei de turn. La o distanță de un kilometru de această platformă se găsea un al doilea inel, lat și înalt de mai multe zeci de metri. El servea la menținerea stabilității construcției și era unit prin coridoare metalice și corzi ultrarezistente de corpul central. Pe inelul exterior se găseau hangarele vehiculelor maritime și aeriene, depozitele și aerogara.

Cîteva grupuri de elicoptere se roteau în aer, alcătuiind tot felul de figuri geometrice.

— Se pregătesc pentru vreun program artistic? întrebă Mircea amuzat.

— O experiență științifică! lămuri repede Svetloun. De altfel, iată și alte aparate!

În pereții turnului se deschiseseră platforme largi, pe care erau împinse emisfere uriașe, cu concavitatea îndreptată spre cer. Dar ochii vizitatorului se ridicară iarăși spre minunatele „libelule” care evoluau deasupra lor.

— Dacă dorești să te plimbi, oceanologul zimbi reținut, îți ofer un nou tip de rachetopter. E încă în perioada verificării și părerile dumitale de mecanic ne pot fi utile.

Mircea Vrej incuviință imediat.

După ce-i spuse că-l așteaptă la întoarcere, bătrînul cobori în laborator. Ajuns jos, se așeză în fața celui mai mare ecran din încăpere și ridică de la pupitrul un microfon:

— Trimiteți rachetopterul „Y8” pe terasa DM I! Fixați-l la fotoliul biometrele 0—4—9! Care vor fi caracteristicile taifunului?

După cîteva clipe răspunse o voce clară:

— Direcția nord-vest. Intensitatea maximă, peste 42 de minute. Suprafața de manifestare — 400 km radial. S-au înștiințat toate navele intercontinentale.

Svetloun stabili un contact și pe ecran apărură imaginea directă a elicopterelor care, purtînd la bord radiodeclanșatorii furtunii, continuau să se rotească.

Din cînd în cînd, la stația de cercetare erau provocate dezlănțuiri experimentale ale naturii; se culegeau astfel date pentru expedițiile extraterestre, încercîndu-se totodată noi tipuri de aparate.

În sfârșit, sosi rachetopterul. Vrej cercetă o clipă cabina miniaturală — aparatul nu depășea 3 m lungime — , apoi deschise portiera și luă loc.

Din acest moment, bătrînul schimbă canalul de recepție a imaginii, menținîndu-l în ecran numai pe Vrej care pilota.

Imediat după decolarea acestuia, taifunul își anunță sosirea. Aproape de soarele care atinsese orizontul se contură dunga mohorîtă a unui nor ce se lățea cu repeziciune; se deschisese parcă un hău prin care noaptea cosmică cobora flămîndă peste ocean. Apoi alți nori, vineți, tiviti cu dantela purpurie a apusului, se uniră și o horă nebunească prinse viață în înălțimi. Iar mai tîrziu, tot cerul se inveli brusc într-o haină cenușie, care se îngroșa cu fiecă secundă.

Mircea Vrej nu dădu nici un semn de tulburare în fața taifunului. Cu mișcări precise își ridică aparatul la 2 000 m și începu să descrie viraje din ce în ce mai complicate.

Vîntul se năpustea tot mai furios asupra turnului, care vibra îndărătnic și neclintit. Bezna compactă era răscolită tot mai des de fulgerele imense. Din fundurile zării, valurile soseau în șiruri largi, lovind înspumate discul metalic al stației. Simultan, pe platformele care înconjurau turnul se aprinseră sute de proiectoare. În razele lor se vedea ploaia, învăluind contururile într-o ceață fină.

Igor Svetloun stătea nemișcat în fața ecranului. În difuzoarele unilateral recordate îl auzea pe pilot gîfîind ușor. După o vreme însă zări pe chipul lui Vrej un zîmbet de triumf; simți parcă o dată cu el bucuria zborului pe noul rachetopter.

Aparatul, cu greutate redusă, era purtat ca o jucărie de răsuflarea vîntului năpraznic, iar stabilitatea cerea de la pilot o măiestrie deosebită. Dar Mircea stăpînea acum aparatul de bord; oceanologul îi admiră îndemînarea.

Cînd taifunul atinse gradul de intensitate maximă, Svetloun apăsă din nou cîteva butoane și în aceeași secundă „Y8” se prăvăli în ape. Tîntuit prin curele de fotoliu, Vrej se rostogolea o dată cu rachetopterul părăsit de motor. În curînd erau în voia vînturilor. Pilotul încercă să ia legătură cu stația de cercetare, dar apelurile lui rămaseră fără răspuns. Atunci bătrînul îl văzu încruntat, verificînd cu migală comenzile.

Ploaia cădea într-un văl neînterupt. Mircea lucra la lumina tubului cu neon din cabina strîmtă. Schimbările neașteptate de poziție îl stînjeneau. Începu să respire din ce în ce mai obosit. Igor Svetloun, care-l urmărea cu aviditate, recomandă la microfon:

— Urmăriți diagramele biometrelor!

Surprinse la Mircea o licărire de triumf și-și dădu imediat seama că pilotul a remarcat avaria. Acolo, la o bornă de contact, conductorul se scurtcircuitase. Remedierea dură

cîteva secunde. Motorul porni și „Y8” săltă vîind pe coama unui val către cerul apropiat. Bătrînul rămase o clipă gînditor și, întrerupînd toate legăturile, spuse scurt :

— Stingeți furtuna !

Marile emisfere de pe platformele turnului se rotiră în axe. Antenele prinseră viață, lungindu-se pe verticală. Apoi rețelele filamentelor metalice deveniră incandescente. Undele emise se scurseră prin antene în spațiu, ridicîndu-se către nori. Cerul se aprinse instantaneu. Sub acțiunea undelor se produse un fulger uriaș, urmat de îndată de un tunet care domină toate celelalte glasuri ale furtunii. Apoi alt tunet și altul. Particulele de apă ale norilor se transformară în vapori supraîncălziți și se împrăștiară în cîteva minute. O ceață ușoară cobori peste ocean ; licăriri primele stele, iar Luna apărură la orizont.

Svetloun își întîmpină oaspetele pe terasă.

— Ei, cum a fost ?

— Mi-a plăcut ! răspunse Mircea.

Oceanologul surse în felul său reținut, numai cu buzele.

— Am avut și o avarie ! continuă Mircea. Fără însemnătate ! Dar am tras o spaimă...

Igor Svetloun știa că glumește și se întrebă în ce împrejurări și-ar putea pierde într-adevăr cumpătul omul frumos și puternic din fața lui.

— Să mergem la cină ! propuse el. După aceea, dacă nu ești obosit, vom face o vizită la Observatorul șapte, ultima noastră stație de adîncime. Mă întîlnesc și cu Su Mima, care mi-a solicitat o întrevvedere. De acord ?

— De acord !

Observatorul șapte, de forma unei sfere, adăpostea opt încăperi dispuse poligonal. Fiecare cameră dispunea de cîteva ferestre-telescop, prin care, cu ajutorul aparatelor, se studiau adîncurile cufundate în beznă. Peste tot plutea o liniște desăvirșită ; pînă și automatele dispuneau de izolatori fonici.

— Priviți cu atenție ! șopti Igor Svetloun, aducîndu-și însoțitorii în fața unui ecran. Să facem, ajutați de acvatele-viziune, o mică incursiune !

În cameră se aprinse un bec albastru. Bătrînul manevră o pirghie ; pe ecran se perindară culmile abrupte ale fundului oceanic aflate la opt kilometri sub ei. Apoi se contură o ancoră uriașă, de care era prins un cablu tot atît de impresionant, care dispărea spre suprafață.

— Sistemul de ancorare a stației ! explică Svetloun.

Unele cabluri depășesc 11 000 de metri. De ele sînt prinse nervuri elastice, care susțin aceste panouri mari pe care le vedeți. Panourile absorb căldura apei dacă aceasta depășește plus 55°. Adevărul este că maximele de tempera-

tură au atins abia vreo 300° pînă acum, lucru explicabil prin prezența bacteriilor termoabsorbante de deasupra vulcanilor și pe care noi, Vrej și cu mine, le-am studiat astăzi.

Su Mima notă totul — se întilnise cu Svetloun pentru a-și scrie reportajul științific —, apoi întrebă :

— Cum v-au parvenit bacteriile ?

— Am înregistrat o mică explozie în regiunea „Constelației”, după care abisoscaful de serviciu a „pescuit” la 9 000 m adîncime un fragment de euclaz. În fisurile acestuia am găsit microorganismele.

— „Constelația” nu se vede de aici ? întrebă Mircea Vrej.

— Ba da, cu ajutorul convertizoarelor speciale de ultrasunete !

Igor Svetloun se îndreaptă spre un fel de telescop cu obiectivul orientat către o placă translucidă. Ecranul se luminează imediat, apoi păru că se stinge : se stabilise legătura cu exteriorul. Pe o apă de raze tremurătoare se schițară cîteva linii imprecise.

— Iată pentru ce este necesară prezența omului în abisoscafele de cercetare ! exclamă bătrînul. Automatele nu re vor da niciodată precizări amănunțite despre lanțul vulcanic, la fel cum nici un convertizor de ultrasunete din lume nu poate capta o imagine clară a „Constelației”. Ceea ce vedeți aici este fosa „Viteaz”. Un munte înalt de 500 m despărțea fosa în două părți pe longitudine. Iată și marginile prăbușirii produse ulterior. Acum să dăm intensitate maximă aparatului. Așa ! Aveți în față imaginea „Constelației din ape” !

Hăul păru că-și destramă cîteva clipe bezna. În fundul fosei, departe, licăriră șase luminițe simetrice, aducînd cu forma unei stele de mare.

— „Constelația din ape” ! șopti Vrej.

Luminițele tainice tremurau neconținut, cu o irezistibilă atracție. Ca și înainte, la vizionarea jurnalului lui Atan Along, Mircea se simți apăsător de semiobscuritatea încăperii.

— Erupțiile nu pot fi urmărite cu ajutorul imaginii ? întrebă dînsul.

— Nu. „Constelația” se zărește atunci ca o singură pată albă. Acum, erupția, care manifestă un caracter ciclic, se află în perioada de staționare. Abia peste 10 zile va izbucni din nou. Tot mai multe fapte ne obligă să credem că acești vulcani comunică chiar cu materie fierbîntă din părțile inferioare ale simeii. După cum știți, în legătură cu folosirea acestor energii din miezul planetei, s-au purtat o serie de discuții la Consiliul planetar pentru problemele energeticii. De altfel, studierea și captarea lor constituie sarcinile principale ale expediției noastre.

Su Mima termină de notat.

— Și acum, Su, zise oceanologul, să coborim la minele subacvatice ca să te poți documenta pentru articolul proiectat. Nu vrei să ne însoțești, Mircea?

— Ba da! Numai să aduc din cabină ceva care vă interesează.

Peste un sfert de oră se găseau toți trei într-un abisoscaf de exploatare. Mircea purta sub braț o casetă albastră, bine cunoscută cinereporterului.

„Aparatul!” gândi acesta surprins. „Descoperirea lui Mircea! Oare a terminat experimentările?”

Coborîrea nu dură mult timp. Igor Svetloun se opri la intrarea galeriei principale. În stînga se profilau clădirile din duralit ale centrului administrativ. Minele acestea, vestite în lumea întreagă pentru producția lor, erau situate la 400 kilometri de „Constelația din ape”, în regiunea unor întinse zăcăminte de cupru, nichel și feromangan. Metoda de lucru, nu prea complicată, se baza pe efectul descărcărilor electrice la mari presiuni. Mașinile de exploatare dispuneau de scheme de descărcare cu mare capacitate și de aparate declanșatoare mobile, cu ajutorul cărora dislocau blocurile pe care le ridicau la suprafață. Acolo exista o stație plutitoare de recepție, care trimitea minereurile pe continent.

Aparatul pătrunse în galerie, înaintînd de-a lungul semnalizatoarelor de marcaj. Un automat lumină brusc abisoscaful, înregistrîndu-i indicativul de control. Spre deosebire de Vrej, Su Mima care mai fusese aici, știa că astfel se procedează cu toate navele care intră în mină.

Un convoi de transportoare încărcate le blocă trecerea pentru un timp, după care își reluară cu viteză sporită drumul. Au mers astfel mulți kilometri. Naturalistul și Vrej își dădură seama că se depărtau mereu de intrare, coborînd prin coridoare oblice spre nivelele inferioare.

Pe neașteptate, oceanologul îndreptă aparatul într-un puț vertical, care se termina cu o trecere îngustă și înaltă.

— Din astfel de abataje se extrage minereul! explică el, întorcîndu-se spre cei doi. Su, te interesează o demonstrație?

— Da!

Svetloun apăsă cu repeziciune butonul. Pe ecrane licări un fulger prelung, luminînd intens pereții netezi din jurul lor. Urmară noi și noi descărcări într-o succesiune din ce în ce mai rapidă. Se auzi scrișnetul rocii sfărîmate. Cu ajutorul unui dispozitiv special, blocul sectionat a fost scos afară din peretele galeriei. O avalanșă de bolovani se rostogoli din toate părțile, acoperînd abisoscaful. Peste tabloul de comandă apărură suvițe de fum cu miros greu.

Bătrînul tresări vizibil.

— Surpare și scurtcircuit! Ce neplăcută surpriză...

— Cum, am rămas aici? întrebă Su Mima.

— Da, și dii păcate nu putem comunica nimănui. Nimeni nu știe că ne aflăm aici, iar oxigenul ne poate ajunge cel mult 10 ore.

Naturalistul îl privi pe Vrej și-l văzu liniștit. Așadar, el nici nu bănuia că bătrînul greșise. Trecerea le fusese înregistrată de automatul de la intrare care, dacă ei n-ar fi trecut înapoi, peste cinci ore ar fi dat alarma. Voi să spună acest lucru, dar gîndul fulgerător că Svetloun știa și el foarte bine toate acestea îl opri. Se petrecea ceva neobișnuit, despre care Su Mima nu știu ce să creadă. Oceanologul nu putea să greșească. Atunci o făcuse conștient. În ce scop?

— Există aici un aparat de emisie cu ultrasunete, dar nu ne poate folosi la nimic. Straturile de rocă de deasupra noastră, ca și apa oceanului, au densități variate, astfel încît ultrasunetele stației noastre relativ slabe se pierd, absorbite de mediul pe care-l străbat. Trebuie să încercăm o degajare. Dar fără repararea instalației n-o să putem...

Mircea Vrej, încruntat, plecase fruntea. Svetloun tăcu și-l privi lung încercînd să-i ghicească gîndurile. Tînărul ridică imediat capul.

— E nevoie de adaptări speciale ca să putem ieși?

— Nu... nu cred! Oceanologul continua să-l fixeze: Nici nu știu concret ce trebuie întreprins...

„Ba știe!” gîndi Su Mima. „În tinerete a fost tehnomecanic! Il încearcă pe Mircea? Acum ar trebui să-și folosească acesta descoperirea! Ce surpriză ar fi!”

Vrej își dezbracă haina, scoase dintr-o cutie de intervenție o grămadă de instrumente și aparate, deschise caseta albastră și se apucă de lucru.

Igor Svetloun, cu chipul inexpresiv, îl trase deoparte pe Su Mima. Ei doi se cunoșteau de multă vreme; telecine-reporterul, naturalist excelent, era consultat adeseori în colectivul oceanologului asupra problemelor dificile de fiziologie a organismelor din zona abisală. De aceea, el nu resimțea nimic din sfiala lui Mircea în fața marelui savant.

— Spune-mi, Su Mima, nu ți-e teamă?

— Nu. De ce să-mi fie? doar îl avem pe Vrej, unul dintre cei mai buni tehnomecanici ai promoției sale! Pentru el este un fleac să ne scoată de-aici!

— Ai nervi tari! surise Svetloun, trecîndu-și mîna peste chelie. Cînd ți-ai făcut ultimul control psihologic?

— Prin februarie. Am suit medicii într-un acvaplan și i-am rugat să mă asiste la o vîntătoare subacvatică liberă. Mi-au dat la cerere patru rechini, din care am spintecat trei. Ultimul o luase la fugă...

— Rechini?! În jurul „Constelației din ape” trăiesc asociații bacteriene extrem de interesante... Ascultă, Su! Știi

că expediția anterioară a semnalat în preajma vulcanilor trei specii de pești necunoscute? În orice caz, sînt mai puternici decît rechinii... Nu cred că te-ai încumeta să-i ataci fără acvaplan!

— Cine știe! Dacă i-aș întîlni vreodată... Dar asta nu se poate, doar în zona „Constelației din ape” accesul e interzis. Numai dacă s-ar organiza o expediție specială! Mă interesează foarte mult natura bacteriilor de care vorbești! În orice caz, enigmaticele lanțului vulcanic sînt legate de multe ramuri ale științei. Eu cred că expedițiile de cercetare ar trebui să ia și naturaliști!

Su Mima se opri și așteptă.

Igor Svetloun zîmbi iar imperceptibil. Aluzia lui Su Mima dovedea obișnuita-i nerăbdare. Fusese propus să participe la aceste cercetări, dar deocamdată nu i se comunicase nimic. „Este un excelent naturalist. A luat parte la nenumărate expediții suboceanice și extraterestre. Totuși nu e sigur că va fi primit. Mai trebuie să-și dea votul un singur membru al «Constelației II»; or, acest de-al șaselea n-a fost ales. Să-i spun? Nu! Îi voi comunica totul la timpul potrivit. Nu strică să-și antreneze răbdarea”.

Oceanologul își ridică sprîncenele, apoi se încruntă, derutindu-și astfel interlocutorul:

— Merge treaba, Mircea?

— Nu prea ușor, dar merge!

Din glasul tînarului răzbătea o nuanță care-l făcu atent pe Svetloun. Dar el nu mai întrebă nimic. Reporterul prinse și el acea nuanță și se bucură, dîndu-și seama că prietenul său își va folosi descoperirea.

Așa trecură 40 de minute, într-o tăcere desăvîrșită. Oamenii se adînciseră în gîndurile lor. Igor Svetloun își trecea palmele peste chelie cu un gest mecanic, aproape obosit.

— Aici, în această galerie surpată, ne aflăm cam în aceleași condiții care există și în punctul „Constelației din ape”! exclamă el pe neașteptate. Expedițiile de cercetare ar avea alte șanse de reușită dacă ar putea comunica permanent cu suprafața. Atunci totul ar fi limpede și mai puțin dificil. Undele radio sînt absorbite de apă. Singurul mijloc de legătură rămîn ultrasunetele, dar „Constelația” emite ea însăși un flux ultrasonor. M-am gîndit de nenumărate ori la aceste lucruri! Știu, dragă Su, că și tu le cunoști foarte bine. Dar rezolvarea lor e atît de dificilă, încît a devenit pentru noi o obsesie. Ce-i de făcut? Știi doar că ultrasunetele își modifică intensitatea în funcție de mediul străbătut. Deasupra lanțului vulcanic, apa conține foarte multe elemente în suspensie, care sînt etajate după greutatea lor. Densitatea straturilor crește o dată cu adîncimea, ceea ce

face ca ultrasunetele trimise spre suprafață să se piardă prin absorbție. Singurul remediu al acestei deficiențe este lansarea la diferite adâncimi a unor balize automate, care să amplifice emisiunea ultrasunetelor, transmițându-le mai departe. Dar lucrurile nu se opresc aici. În jurul adâncimii de 12 000 metri — kilometrul 12, cum îi spunem noi —, vibrațiile ultrasonore ale „Constelației din ape” sînt atît de puternice, încît produc „un amestec” de microparticule, a cărui densitate se schimbă neconținut, derutînd astfel comunicațiile cu suprafața. Expediția dispărută s-a lovit de acest necruțător „kilometru 12”, iar balizele lansate pe drum nu i-au mai folosit la nimic...

— De ce nu folosiți pentru comunicare un „tun ultrasonor”, care să străbată prin toate straturile? propuse Su Mima.

— Ultrasunetele „Constelației din ape” ar brua comunicarea, întocmai ca la radio, cînd două posturi se suprapun. Trebuie să știi că aceste ultrasunete își schimbă neconținut intensitatea și gama de frecvențe.

Mircea își îndreptă spatele, ștergîndu-se pe mîini de restul substanțelor izolatoare.

— Poate că ar trebui construit un aparat cu autoreglare, care să-și modifice permanent intensitatea fluxului ultrasonor după densitatea schimbătoare a mediului, sugera el.

— Un astfel de aparat a și fost găsit! răspunse oceanologul. Se află în experimentare. N-a dat încă toate rezultatele scontate.

Vrej zîmbi. Își îmbracă haina și se apropie de pupitrul de comandă. Răsunară declicurile comutatoarelor, după care ecranul principal al navei se luminează, transmițînd o imagine cunoscută.

— Aveți legătura cu „Pacific VII”? anunță tehnomecanicul, atît de firesc, ca și cînd lucrul acesta era așteptat de mult.

Su Mima privi spre ecran.

— Eram sigur că-ți vei folosi aparatul! rosti el simplu, întorcîndu-se spre oceanolog ca și cum ar fi așteptat și explicarea comportării ciudate a acestuia.

— De unde vorbiți? îi întrerupse unul dintre tehnicienii stației, apărînd pe ecran.

— De la administrația minelor subacvatice! răspunse Svetloun. Nu s-a ivit nimic nou? .

— Nu, nimic!

— Mulțumesc!

Ochii savantului scilipeau neobișnuit cînd îi strînse mîna lui Vrej.

— Cum ai reușit?

— Știam că problema comunicațiilor este punctul nevralgic al expediției. V-am urmărit îndeaproape lucrările. Muncesc de șase luni împreună cu un colectiv de prieteni pentru a rezolva această problemă. Aparatul a fost denumit teleultrason. Nu l-am experimentat încă destul; dumneavoastră mi-ați oferit pe neașteptate un prilej, luându-mă cu abisosciful. Acum, teleultrasonul aparține echipajului pe care-l conduceți.

Oceanologul clipi, de parcă n-ar fi dorit să i se citească gândurile.

— Iar rezolvarea tehnică e următoarea, continuă pilotul. Când fluxul ultrasonor trece prin straturile cu fragmente de rocă în suspensie, el produce un ecou slab, care se întoarce la emițător.

— Da, ecoul este captat și acționează printr-un circuit de reacție asupra semnalului emis, întărindu-i sau slăbindu-i intensitatea. Dar sensibilitatea captatoarelor de ecou trebuie să fie fantastică!

— Eu am folosit un sistem de amplificatoare moleculare. Semnalul emis de captator nu intră direct în circuitul oscilant al generatorului, ci este amplificat în prealabil de etaje cuantice.*

— Dragă Mircea, dă-mi voie să constat totuși că ultima dumitale profesiune și-a lăsat și aici o amprentă.

— Care ?

— Ți-a plăcut să ne servești surpriza într-un „spectacol” regizat, în care am făcut fără voie pe actorii!

Bătrînul rise din toată inima, împreună cu Vrej. Su Mîma schiță un zîmbet care-i dispăru imediat :

„Am făcut-o pe actorii?! Eu n-am fost «actor»! Într-adevăr, Mircea a oferit surpriza teleultrasonului cu «artă... scenică». Dar Igor Svetloun?... Pentru ce a avut o comportare atît de ciudată? Pesemne a provocat conștient avaria abisoscifului...”

— Dragă Su, i se adresă oceanologul. Nu pomeni încă în articolul tău despre cele întimplate. Să procedăm și noi ca Mircea! Ei, și acum să ne întoarcem!

CAPITOLUL VI

Un articol alarmant

Bărbatul trinti un pumn grozav pe birou, se încrunță, privi hîrtia într-un mod curios și mormăi printre dinți :

* *Etaje cuantice* : montaje care utilizează elemente multipolare cuantice, bazate pe fenomenul de emisie de unde electromagnetice de către moleculele substanței excitate (n.r.).

— Nemaipomenit! Ai citit articolul?

Celălalt, un om pirpiriu, cu ochii pe jumătate închiși, dormita în fotoliul larg. Răspunse nepăsător, ridicînd din umeri:

— Su Mima l-a scris...

— Su... Imposibil! Absurditatea asta? Auzi! strigă el tot mai agitat.

— N-aud! răspunse omul cu un efort și-și întinse picioarele scurte. N-aud nimic, mai ales cînd insultă.

— Cotidianul nostru nu va putea publica niciodată asemenea mostre pseudoștiințifice! Nu va putea! Vrei să fiu arătat cu degetul ca un secretar științific novice?

— Ți-am mai spus că n-am citit!

— Chiar dacă n-ai citit, trebuie să-mi dai dreptate!

— Îți dau!

— Nu cumva te îndoiești?

— Cum să mă îndoiesc dacă te aprob fără să fi citit articolul?

— Mda...

Secretarul trecu la locul său și colaboratorul din fotoliu ațipi. Dar nu se scurseră nici două minute și pumnul lovi iar biroul.

— Auzi, fantezistul! Ce imaginație necontrolată! „De pe fundul Pacificului, de la 14 km adîncime se ridică neîncetat cea mai fantastică amenințare pe care a cunoscut-o omenirea de-a lungul întregii sale istorii.”... Cine poate fi de acord? Cine?

— Da, da... Sînt de acord! mormăi celălalt.

— Ești de acord? Atunci luați-vă de mină și treceți voi în locul meu! Ești de acord? Și cu ce, mă rog? „Cinci vulcani erup cu intermitență pe fundul oceanului”. Bun! „Conurile lor se înalță neconținut spre suprafața apei”. Perfect! Se înalță! Ei, și? Ascultă însă ce biiguie afurisitul mai departe: „Dacă nu s-ar fi luat măsuri urgente, Oceanul Pacific ar fi fiert ca o oală pe foc!” Auzi?

— Aud! Oala dă în foc...

— E o... Ia ascultă articolul! Ascultă!

Aplecat asupra televizofonului, secretarul chemă nervos:

— Alo, Pierre! Redă-mi banda TM 065, indicativ 4-29!

Închise legătura și se adresă colaboratorului:

— Te rog să fii atent. Să-ți dai și tu părerea.

Omul pirpiriu se întinse și căscă zgomotos.

Mnemocentrala lansă cîteva semnale luminoase și imediat răsună vocea robotului:

— Citesc articolul cinetelereporterului Su Mima, articol intitulat „De la Pompei și Herculenum la «Constelația din ape»”:

„Erupțiile vulcanice submarine n-au putut fi studiate temeinic decât spre sfârșitul deceniului 8 al secolului al XX-lea, cînd pe harta oceanografică a lumii își făcuseră apariția încă 127 de vulcani activi.

Unul dintre evenimentele importante ale cercetărilor subacvatice a fost primul Congres oceanologic din anul 1958.

Dintre problemele științifice discutate atunci voi aminti :

Ipotezele referitoare la apariția apelor oceanice în urma activității vulcanilor, și nu prin condensarea vaporilor din atmosferă ; comunicările asupra complicatelor procese din zona magmei subcrustale ; ipotezele despre izvorul energiei termice a pământului ; teoriile asupra existenței la 5—8 km sub fundul oceanic a unor imense depozite de materii prime minerale și existența pe fundul oceanelor a unor zăcăminte inepuizabile : concrețiunile de feromangan, cobalt, nichel și cupru * ; în sfârșit relatările despre prezența în oceane a bacteriilor barofile și a altor microorganisme rezistente chiar la presiuni de 1 000 de atmosfere.

După congres, cercetările zonelor oceanice profunde au înregistrat o dezvoltare rapidă. Prima expediție abisală de lungă durată a executat-o marele batiscaf sovietic care a cercetat și fosa Kurile-Kamceatka la 10 340 m. Tainele vieții submarine începuseră să se spulbere“.

— Ei, ce spui ? se interesă secretarul întrerupînd lectura. Începutul e didactic și monoton !

— Însă foarte bun pentru cei neinițiați și pentru cei care au mai uitat cîte ceva ! replică imediat colăbătorul, pe care somnolența îl părăsise.

Secretarul apăsă din nou pe buton :

„Existența unor insule constituite din material vulcanic dovedește că erupțiile pot avea loc și pe funduri maritime. Exemplul clasic de apariție a unor asemenea insule îl constituie Ferdinandea, creată de erupții în 1831 între Sicilia și Pantelaria la 32°8'30" latitudine nordică și 12°42'15" longitudine estică și care se va scufunda pentru a reapărea mai târziu de cîteva ori“.

— Datele științifice le-ați verificat ?

— Te cred ! răspunse secretarul. Atît ne-ar mai lipsi !

„Erupțiile submarine produc fenomene specifice, mai ales cînd au loc în apropierea țărmurilor. În urma exploziei se transmit în apă unde longitudinale cu viteza de 1 460 m/s, egală cu viteza sunetului. Undele seismice ridică valuri pînă la 130 m înălțime. Catastrofele ce însoțesc aceste erupții sînt cunoscute. Voi aminti aici de una relativ recentă, despre care

* Batiscafele moderne au descoperit pe fundul oceanelor concrețiuni de feromangan, cobalt, nichel și cupru, a căror origine rămîne încă necunoscută (n.a.).

s-a crezut o vreme că este direct legată de apariția «Constelației din ape» :

3 aprilie 2196 ! Marele Cerc de Foc al Pacificului ne aducea surpriza unor erupții submarine nemaiintâlnite. Valurile au traversat oceanul, măturînd obstacolele din cale. Cutremure violente au distrus așezări omenești. Insule au dispărut ; altele s-au transformat în arhipelaguri. Temperatura apei a atins atunci plus 34°. Fenomene electromagnetice și furtuni violente au bintuit acea parte a Oceanului Pacific. Vulcani vechi și noi au intrat în erupție. Cercetînd aceste fenomene, și-a găsit moartea celebrul seismolog Atan Along ; numele lui a fost dat insulei create de vulcanul Djang".

— Începe totuși să devină interesant !

— „Un an mai tîrziu abisoscaful «Obi» determină în punctul 11°20'9" latitudine nordică și 142°11'5" longitudine estică o fosă adîncă de 14 200 m. Pentru oceanologi a fost o adevărată surpriză. Aici se aflaseră înainte două fosse, la numai 3 km una de cealaltă : «Challenger II» — 10 900 m și «Viteaz» — 11 034 m. Cea mai mare adîncime fusese considerată pînă atunci această din urmă fosă, descoperită în 1958 de vasul sovietic «Viteaz». Aici e cazul să amintim de celebra navă sovietică «Viteaz» ale cărei cercetări au influențat serios studiarea ulterioară a Pacificului.

Iată doar cîteva dintre descoperirile făcute atunci de acest vas expediționar. A măsurat pentru prima dată adîncimea unor fosse de peste 10 kilometri : în Kurile-Kamceatka 10 382 m ; în apropierea Capului Johnson, în groapa Filipinelor 10 497 m, iar în groapa Tonga 10 841 m. Pescuitul la cele mai mari adîncimi pentru vremea aceea a fost realizat tot de «Viteaz», care scoate în plasă de la 10 360—10 710 m în fosa Marianelor șase specii de viețuitoare, printre care și holoturiile ; de la 7 587 m, în fosa Japoniei, cercetătorii au prins în plasă un *Careproctus amblystomopsis*.

Era peștele prins la cea mai mare adîncime.

Cercetările oamenilor sovietici încununau astfel descoperirile făcute anterior de vasele expediționare «Challenger II», «Galathea», «Bird» și «Calypso».

Dar vestea adusă de «Obi» era emoționantă mai ales prin faptul că puțin mai tîrziu, în locul semnalat, a apărut lanțul vulcanic submarin «Constelația din ape». Noi cercetări au demonstrat că aici avusese loc o prăbușire impresionantă, cu diametrul de 82 km. Am arătat că s-a presupus existența unei legături între erupția din anul 2196 și această prăbușire ; ulterior, ipoteza a fost infirmată. Erupția acestor vulcani prezintă o serie de caracteristici, cu totul neobișnuite. Cea mai pregnantă dintre ele este, desigur, emisia continuă de ultrasunete. Ultrasunetele sînt unul dintre cele mai mari obstacole în calea cercetării nemijlocite a «Constelației».

Lor se datorește, după toate probabilitățile, dispariția sondelor teleghidate și a abisoscafelor robot în zona adîncimii de 12 000 m.

Analizele au dovedit că erupția vulcanică se manifestă lent, fără explozii, cu intermitențe și intensități maxime la aproximativ trei luni. Cum se explică atunci ultrasunetele? Nu se știe nimic precis. Elementele aflate în suspensie în apa oceanului intră în vibrație, distrugînd orice corp care depășește pragul kilometrului 12.

Ultrasunetele captate cu ajutorul unor convertizoare speciale au dat o imagine de-a dreptul fantastică a lanțului vulcanic: un cerc luminos central, cu diametrul de peste 70 km, este înconjurat de alte cinci cercuri mai mici, dispuse simetric. Totul seamănă într-adevăr cu o constelație.

Fundul fosei se ridică neconținut.

Toate acestea au dus la construirea unei stații permanente de cercetări «Pacific VII». La patru ani după izbucnirea erupției a fost numit conducător al observatorului oceanologul Igor Svetloun*.

— Istoricul „Constelației” este prea cunoscut pentru cititori. Din cauza lungimii, articolul plictisește.

— Dar nu uita, replică omul cel pîrpiriu, toate acestea sînt necesare unui articol științific!

— Științific!? Ascultă mai departe!

— „Trimiterea sub ocean a unor complexe automate n-a dat rezultatele dorite. Încercările de foraj și comunicații pe sub fundul oceanic au eșuat și ele. În această situație, cel care trebuia să rezolve toate problemele rămînea tot omul. Aplicarea cu succes a descoperirii făcute de a cincea expediție astrală a dus la construirea unui nou tip de abisoscaf. Este vorba de acoperirea navei cu oberoniu, metal care reflectă total vibrațiile și care a fost găsit pe Oberon, satelitul lui Uranus. Deși dispunea de un asemenea abisoscaf, prima expediție a dispărut fără urmă, transmițînd de la kilometrul 12 un ultim și senzațional mesaj. Focul din adîncuri a strîns în brațele lui monstruoase pe șase dintre cei mai buni oameni de știință contemporani: oceanologul Sinii Teci — conducătorul expediției și unul dintre cei mai străluciți reprezentanți ai generației tinere; Inna Svetloun, pilotul abisoscafului — fiica ilustrului savant Igor Svetloun; remarcabilul mineralog Hans Aal; George Lan — medicul echipajului; Zung Tanar — inginer tehnomecanic și Mart Mund — renumit geofizician.

Toți acești eroi au pierit, și astfel principalele enigme ale «Constelației din ape» nu numai că nu s-au clarificat, ci chiar și-au mărit numărul.

Să nu uităm că au mai existat cazuri cînd erupții de mare intensitate au nimicuit așezări omenești. Astfel, acum

24 de veacuri, Vezuviul a îngropat sub cenușă orașele Pompei și Herculaneum!

Acum situația este mult mai gravă. De pe fundul Pacificului, de la 14 km adâncime, se ridică neîncetat cea mai fantastică amenințare pe care a cunoscut-o omenirea de-a lungul întregii sale istorii."

— Poftim? Ai auzit?

— Aici ai dreptate! Su Mima pornește de la date științifice precise, dar ajunge la concluzii absurde.

— Stai să auzi finalul!

— „Ipotezele savanților noștri sînt în impas. Revolta științivilor îngreunează din ce în ce mai mult cercetările. Vom asista la reeditarea multiplicată a erupției din anul 2196? Solicităm răspunsuri precise din partea oamenilor de știință! Va trebui să luptăm. Aici se cere acțiune! Lumea terestră să se pronunțe!”

— Asta-i tot!

— Ne vom face de rîs...!

— Sigur ne facem de rîs! Nu putem provoca panică pe baza simplelor bănuiele ale unui fantezist! Oamenii sînt liberi să emită tot felul de ipoteze, dar asta nu înseamnă că trebuie să le și publice! Și tocmai în paginile noastre!

— Iar Su Mima nu e la prima lui boroboacă! decretă colaboratorul pipiriu, părăsind, în sfîrșit, fotoliul.

— Nu mi-ai spus nimic nou, mormăi secretarul. Dă-mi legătura cu el!

CAPITOLUL VII

Cei șase

La etajul I al blocului, Mircea se opri în dreptul unei uși, pe al cărei panou argintiu se putea citi: „Su Mima — naturalist, telecinereporter și cineast subacvatic”.

Robotul casnic îi anunță vizita. Naturalistul se grăbi să deschidă.

— Intră!

Mircea îl urmă în camera de lucru, cercetîndu-l atent. Ce i s-a mai întîmplat? Așteptă ca Su Mima să-i explice, dar acesta se trîntise într-un fotoliu, își încrucisase brațele pe piept și, cu ochii în tavan, tăcea.

„Hm! — gîndi Vrej. Cuta dintre sprîncene i s-a adîncit! E furios! Dacă mai încep și eu cu... În sfîrșit, să sperăm că nu voi fi zvîrlit în ocean!”

— Ascultă, Su!...

— Ce să ascult? N-ascult nimic! Am dreptate! N-am exagerat! „Constelația din ape” reprezintă pentru noi un pericol real. Asta-i sigur!

— Fii ceva mai clar !

Naturalistul incepu să se plimbe cu pași mărunți.

— Am scris articolul despre „Constelație” !

— Și ?

— Și... nu mai sint telecinereporter !...

— Ti-ai înaintat demisia ?

— Nu ! M-au sfătuit să-mi aleg altă profesiune...

Observă că Vrej nu pare de loc surprins.

— Mi-au dat să înțeleg că nu-i mai interesează colaborearea mea.

— Și bine au făcut...

Su Mima sări ca un pește pe uscat. Mircea ridică nevinovat din umeri :

— Dacă nu-ți controlezi informațiile !...

— Informațiile ?

— Când pleacă expediția ?

— Cum când pleacă ! Peste două zile !

— Ai văzut ? Află că peste două luni ! Igor Svetloun mi-a spus că nu e vorba acum decît de o experiență. Iar tu ai confundat-o cu plecarea expediției ! M-ai obligat să părăsesc scena... cu o minciună... cu...

Mircea ar fi dorit să fie și mai tăios, dar expresia de pe chipul prietenului său îl opri :

— Am venit aici cu două luni mai devreme.

Su Mima căzu din nou în fotoliu. Abia după un timp i se auzi vocea șoptită, în care tremurau toate sentimentele prieteniei :

— Iartă-mă, Mircea ! Să mă sfișie în apă primul cașalot dacă... Mircea, îmi ești prieten ! Sfătuiește-mă cum să pot participa și eu la expediție... Ajută-mă !

Părăsind cu ușurare rolul ingrat pe care-l jucase, Vrej se năpusti la el, îl ridică fără efort deasupra capului și îi spuse simplu :

— Plecăm amîndoi în expediție !

Bucuria lui, îndelung stăpînită, răbufni brusc. După ce Su Mima fu aruncat la loc în fotoliu, unde rămase fără glas, Mircea execută o piruetă, își desfăcu brațele și strigă din toate puterile :

— Plecăm !

Se postă în fața naturalistului, își umflă pieptul și declamă :

— „Da, te înfrunt ! spre mine te opintești în van,

Și știu că ești mai tare, sălbatic urașan,

Dar îndrăznesc acuma să-ți spun în față : nu !

Mă voi opri din cîntec cînd te-i opri și tu” *.

* Ovidiu : „Tristele”, elegia a XI-a. Tălmăcirii de E. Camilar (n.a.).

Su Mima, încă neîncrezător, mai întrebă o dată pe un ton de student poznaș :

— Ești... ești sigur că echilibrul meu psihofizic nu s-a ...asta...

Mircea rise zgomotos.

— Vino-ți în fire, o, Nemrod al mării ! Atunci eu ce să mai spun ? Ieri, „Stăpînul stihiiilor” s-a hotărît să mă supună la două probe. Și eu habar n-aveam ! M-a trimis în timpul taifunului cu un rachetopter pentru „a-l încerca”. A defectat aparatul și, pe cînd căutam avaria, el îmi urmărea reacțiile cu ajutorul biometrelor. Iar accidentul din mină a fost provocat tot de dînsul. Astfel am trecut fără voie și prin „focul” tehnomecanicii ! Mi-a mărturisit adineauri că dorise să mă verifice pentru a fi luat în echipajul celei de-a doua expediții. Ei bine, experiența mea cu teleultrasonul a reușit, iar ilustrul oceanolog a hotărît să mă ia la bordul „Constelației II”. Cît despre tine, m-a întreat foarte simplu : „Pe cine ai propune ca naturalist al expediției ?” „Pe Su Mima !” i-am răspuns. „Pe Su Mima ! Comunică-i !” Știi cum este regulamentul ! Mai aveai nevoie de un vot. Așa că, după ce am fost ales în echipaj, a trebuit să-mi dau și eu consimțămîntul.

Naturalistul se văzu obligat să admită că cele auzite sînt adevărate.

— Mul... mult... mulțumesc, Mircea ! Pe toți rechinii oceanelor... mi se pare că m-am emoționat ! M-am *milbîit*... Asta... da !

— Dragă Su, mă bucur mult că mergem împreună !

Su Mima deveni imediat altul :

— Dacă-i așa, hai să ne închipuim cum arată fauna abisală la 10 000 m !

Mircea zîmbi :

— Nu prea înțeleg legătura dintre...

— Cum, nu-ți dai seama ? Extraordinar ! Dă-mi o armă electrică de 600 de volți și un acvaplan de adîncime și în patru ore ți-arunc afară mai mulți pești decît poate prinde un pescador ! strigă naturalistul, a cărui făptură mărunță începu să se agite, în timp ce ochii îi luciră jucăuși.

— Ei, știu ! Îți place vînătoarea subacvatică...

— Dacă-mi place ? Sînt un pasionat ! Am organizat și un concurs în preajma turnului. M-au recunoscut drept recordman. Ce vrei, adusesem la suprafață doi cașaloți, fără a mai socoti și mărunțișul ! Iar adversarii mei s-au vînzolit doar pentru șase coșuri de scrumbii !

Su Mima rise copilărește și zgomotos.

— Îmi închipui totuși că la 10 000 m fauna e atît de rară încît...

— Rară ? Privește, te rog !

Scoase repede dintr-o casetă un fotodisc, îl introduse în aparatul de pe birou și acoperi ferestrele. Pe ecran apăru imaginea unui monstru de aproape opt metri, cu o gură gigantică, înconjurată de un roi de antene luminescente. Ochii roșii, bulbucați licăreau lateral.

— Ce zici de „frumusețea” asta? Ichtyosaurienii și mesosaurienii de acum două sute de milioane de ani sînt jucării pe lângă el. Eheh, și încă nu-i nimic! „Peștișorul” acesta a avut ghinionul să mă întilnească la 8 800 m!

— Stai, stai, îl întrerupse Mîrcea Vrej. Asemenea exemplare au fost întilnite la această adîncime? Extraordinar! Fauna abisală este în general destul de redusă ca volum. Ce explicații poți aduce?

— Nici o explicație! Această faună există! Pînă cînd știința va lămuri acest mister să trecem mai departe... Mai am o minunăție de să zboare balena! Iat-o!

Se ivi un fel de disc cu marginile zdrențuite, înțesate de tentacule. În partea superioară, mult bombată, se desenau marginile gurii cu trei șiruri de dinți luminoși.

— Sauropterigienii mezozoici au fost handicapați! Tentaculele astea mi-au înhățat pe dibuite acvaplanul, cu intenția de a-l face tocătură.

— După fotodiscul tău s-ar părea că animalului îi lipsesc ochii...

— De altfel, nici nu are ce face cu ei în bezna de la 10 000 m.

— Ce fel de vînător ești dacă și orb animalul te-a putut inhăța?

Su Mima nu mai răspunse.

Încăperea se umplu iar de lumină.

— Îți poți inchipui ce ne mai așteaptă? urmă naturalistul. Ești uimit! Desigur, știința n-a cunoscut pînă azi asemenea specimene. Dar cite forme de viață din mări și oceane au părut absurde pînă cînd descoperirea lor le-a confirmat existența! Adu-ți aminte, cărui om de știință nu i s-ar fi părut bizară descrierea unui pește cu „picioare”? Dar peștele cu forma capului asemănătoare unei fețe de om? Aceste două exemplare au fost găsite tocmai prin 1960, la începutul cercetărilor submarine amănunțite. Ultimele date, cele ale abis-expediției anterioare, semnaleză prezența unor pești necunoscuți, clasificabili între rechin și cașalot și încărcăți cu electricitate ca niște condensatoare. Așa că vezi cite vom avea de făcut! Pentru mine personal, uciderea directă a acestor rarități e o adevărată catastrofă. Obişnuiesc să le filmez înainte cît mai mult timp cu putință, căci o asemenea documentare devine apoi neprețuită. De aceea cinematografia subacvatică mi se pare și mai interesantă decît vînătoarea.

— După câte văd, apa e pentru tine un mediu la care te-ai adaptat complet! zîmbi din nou Mircea. Abia scăpat de îndatoririle cotidiene, te și retragi acolo!

— Foarte adevărat! Probabil că am și început să devin nelipsit tabloului vieții abisale.

— Și nici n-ar fi exclus ca într-o viitoare enciclopedie să citim, alături de ichtyosaur și ichtyornis, despre specia... ichtyo-Su! Dar s-a făcut tîrziu! Trebuie să trec și pe la ceilalți.

Naturalistul zîmbi cu toată fața:

— Te însoțesc. Nu i-am mai văzut nici eu de ieri!

La geofizicianul și gravimetrismul Arno Patterini le deschise o femeie de aproape 40 de ani, înaltă, cu mișcări grațioase.

— Ada Patterini — Mircea Vrej! făcu naturalistul prezentările. Unde e Arno?

— Vă așteaptă! răspuse Ada. Pofțiți!

În pragul încăperii, Su Mima se întoarse către pilot cu un gest de tăcere. Înconjurat de cei opt copii, cu spatele spre ușă, geofizicianul vorbea ceva unui puști neastîmpărat care, așezat pe genunchii lui, deschisese ochii mari, a uimire.

— Și spui că celelalte povestiri istorice le-ai înțeles?

— Da, tătucule! Dar pe cele cu războaie n-am reușit să le pricep. La ce foloseau războaiele?

— Vezi, Nicol, nu întotdeauna toți oamenii au avut de toate ca azi. Au existat timpuri cînd unii trăiau în huzur, iar alții în mizerie. Cei bogați și-au adunat averile prin asurirea și exploatarea celor săraci, prin jefuirea altor popoare cu ajutorul războaielor. Pînă cînd cei săraci și-au dat seama că ei sînt mai mulți și mai tari. Și așa au pornit lupta împotriva boșatilor, pe care i-au învins.

— Asta înțeleg! Dar dacă unii aveau mai mult, de ce luau tot ei de la cei săraci? Trebuie să fi fost oameni tare răi. Și astăzi, dacă oamenii cei răi nu mai există, de ce se scrie despre războaie?

— Pentru ca voi, cei mici, să prețuiți mai mult viața de acum și să vă străduiți, atunci cînd veți fi mari, să faceți copiilor voștri un trai și mai fericit.

Su Mima scoase o exclamație de încîntare și îndată se întoarseră cu toții spre el.

— În orice caz, din Nicol va ieși un om adevărat! remarcă Mircea, salutîndu-l pe gravimetrismul.

— Permite-mi să te felicitez pentru admiterea dumitale la expediție! rosti acesta.

— Mai trebuie să felicităm pe cineva! spuse pilotul. Din echipaj va face parte și naturalistul, cineastul și vinătorul subacvatic Su Mima. În timpul liber va scrie reportaje! Mi-a mărturisit că se pregătește să devină telecinereporter! În special după încheierea ciclului său de articole științifice...

Nesesizind ultima ironie, Patterini se bucură din inimă. Copiii îl înconjurară pe naturalist și-l rugară să le povestească despre aventurile sale de vânătoare. După ce-i urmări cu privirile, Arno se întoarse spre Vrej.

— Iartă-mi indiscreția ! Ești căsătorit ?

— Nu ! Adică... nu încă !

— Faci rău ! Privește copiii — nu e aceasta una dintre cele mai frumoase meniri ale omului pe pământ ?

— A, să nu încerci să-l contrazici ! interveni naturalistul. Nu vei reuși ! De un an întreg mă sfătuieste să mă însor. Numai că la mine e mai greu. Și nu pentru că n-aș iubi viața de familie. Nu ! Dar în orice moment o vânătoare fatală...

— Nu e chiar așa simplu ! îl întrerupse Mircea. Ideile omenirii nu pot fi realizate fără urmași. Trebuie să rămână cineva după noi pentru a ne desăvirși aceste idealuri preluate sau neterminate.

— Bravissimo ! exclamă Patterini.

— Te-a corupt ! strigă Su Mima și continuă să povestească, copiilor despre aventura sa cu delfinii din Marea Neagră.

— Spune-mi, te rog, reluă geofizicianul, nu cumva ești în posesia fotodiscului cu ultimul dumitale rol ?

— Ba da ! Vă trebuie ?

— Am întreaga colecție cu rolurile pe care le-ai creat. Le păstrez alături de fotodiscurile familiei. Hai să ți le arăt !

— Stai ! interveni pentru a doua oară naturalistul. Pericol ! Nu accepta nici în ruptul capului !

— Nu înțeleg ! rosti nedumerit Mircea, în timp ce Patterini și soția sa izbucneau în ris.

— Tinerețe, tinerețe ! mormăi Su Mima. Știi câte fotodiscuri are ? Două sute cincizeci și opt ! Și nu poți scăpa pînă nu le vezi pe toate. Acum mai dorești ?

— Mai mult decît adineauri !

— Să trecem dincolo ! îl invită gravimetrul, în timp ce vînătorului subacvatic i se ascuțise fața ca unui delfin. Ada, servește ceva acestui incoruptibil !

...După o oră, Mircea și telecinereporterul urcau către etajul cinci.

— M-a impresionat Patterini ! mărturisi proaspătul pilot și tehnomecanic al expediției. Știi cu cită căldură mi-a vorbit despre familia lui ? Îi va veni greu să se despartă.

— Și dacă nici noi nu ne mai întoarcem ?

— În nici un caz nu va regreta că a plecat ! Mi-a spus pe cînd îmi arăta portretele : dacă pier, are cine să-mi continue munca...

— Numele dv., vă rog ! răsună în aceeași clipă glasul robotului casnic.

— Lasă prostiile, că sîntem cunoscuți! se burzului Su Mima. Anunță că doi vizitatori așteaptă la ușă.

— Regret, dar medicul, psihiatrul și cosmobiologul Nyass Umbo nu poate primi momentan pe nimeni.

— I1 ascultă, în ce uzină ai fost fabricat?

— Marca aparatajului meu poartă seria 01234 și numele Uzinelor de automate „Aurel Vlaicu” din București.

— Ei bine, vom mai sta de vorbă cu constructorii de acolo! amenință naturalistul. Ar trebui să scoată din voi piețele care vă dau puțința unei comportări atît de nepoliticoase. Anunță imediat lui Nyass că Mircea Vrej și Su Mima stau și discută aici cu tine, cînd de mult ar fi trebuit să-ți spargă centrala și să-ți scoată fumurile din cap!

— Mircea Vrej este așteptat. Al doilea vizitator nu poate fi însă primit. Dispozițiile...

— A-a-a-a! Innebunesc! Cheamă-l numai decît pe Nyass! Hm! Bietul Nyass nici nu visează prin ce primejdie i-a trecut „protejatul”! Altminteri trebuie să știi că blindețea și calmul acestui om au ajuns proverbiale printre prietenii. De pildă, odată...ă-ă-ă...

— Ce s-a întimplat odată? întrebă Mircea, uimit de această subită ezitare.

— S-a... hm!... întimplat că... Ei, vinam împreună cam pe lingă Canare. Am... hm... am pierdut cîteva clipe direcția de tragere și m-am electrocutat destul de serios la brațe. Știi, nu mi-ar fi nici astăzi necaz, dar la mijloc nu erau decît doi prăpădiți de rechini! Fusesem predispus să fiu înghițit cît af zice... hm!... dacă nu era Umbo. Trebuie să-ți mai spun că Nyass Umbo descinde dintr-o familie de medici africani. Trei generații! Și toți doctori! Interesant, nu? S-a născut undeva în centrul Africii... A, dar iață-l! Dragă Nyass, îți prezint pe noul nostru colaborator!

Ochii mari și negri ai africanului luciră de plăcere. Își strinseră puternic mîinile, după care medicul îi invită să intre.

— De ce colaboratorul „nostru”? îl întrebă el pe naturalist. Participi și tu la expediție?

Su Mima ridică din umeri:

— Așa a hotărît Igor Svetloun.

După care se opri în fața robotului, privindu-l vinătoarește:

— Ah, dacă l-aș fi întîlnit sub apă... Îl învățam eu cum să se poarte!

— Mi s-a raportat! Ai insultat!

Antropologul privi după prietenul său, care se grăbise să treacă dincolo, și adăugă pentru Mircea Vrej:

— Cu un asemenea arțăgos, fundul oceanului va fi transformat într-un uriaș cimitir...

În camera de alături se afla o fată tânără, cu ochii ușor migdalati și părul negru. Ea se ridică în întîmpinarea oaspeților, întinzindu-le mina :

— Doina Lan !

Mircea Vrej o salută fără a-și ascunde surpriza. În lucrarea prezentată lui Igor Svetloun folosise comunicatele ei referitoare la apariția lanțului vulcanic submarin „Constelația din ape”. De altfel, îi cunoștea reputația bine stabilită printre vulcanologi, iar pe fratele său, George Lan, dispărut cu expediția anterioară, îl avusese coleg de institut.

— Aici erai, Doina ? întrebă neobositul naturalist. Țin să te anunț că adîncurile își trăiesc ultimele clipe de mister. La ora actuală formulez programul cibernetic pentru calcularea numărului de unități Q^* ce așteaptă în pîntecele vulcânașilor de sub noi. Drații de ei ! Își închipuseră, pesemne, că am și renunțat la luptă. Ei, poftim ! Ce părere aveți ? Va trebui să le răspundem așa cum merită. Eu zic să-i provocăm ! A ! Am uitat să-ți spun, particip și eu la expediție ! Sau ai și aflat ?

— Su, ce te face atît de exuberant ? zise fata.

— Nu, nimic... Gata ! se domoli el, dîndu-i lui Mircea prilej să cugete la ciudățenia faptului că toți vînătorii, fie subacvatici, fie „de nouțăți”, au un mare debit verbal.

Pe cînd se așezau în fotolii, Nyass Umbo își termina con-vorbirea cu Doina :

— După cum ai văzut, între ramurile științei există încă decalaje. Nu mai departe decît acum două săptămîni discutam și cu Igor Svetloun această temă. Pornisem de la planurile dispozitivului suplimentar de protecție a abisoscafului ; ne trebuia o substanță aderentă pentru plăcile izolatoare și n-am găsit nici una care să reziste la temperaturile înalte. Igor Svetloun a făcut o singură remarcă : „Nyass, neglițarea amănuntelor aparent neesențiale în progresul societății e o greșeală. Dacă chimiștii ar fi căutat mai de mult substanța noastră, am fi fost scutiți acum de o muncă în plus. Tot astfel dacă secolul al XX-lea descoperea ceva pentru creșterea pârului, eu, care mă joc cu stihile, n-aș fi fost nevoit să renunț la plăcerea de a le înfrunta fără cască protecțională !” Și-și arată cu un gest expresiv chelia.

Cînd rîsul se potoli, Doina se apropie de Vrej :

— Doream de mult să facem cunoștință. Am asistat la ultimul dumitale spectacol și nu pot spune că nu regret schimbarea aceasta a profesiunii. Spune-mi, te rog, îți place atît de mult marea ?

* Q — unitate de măsură energetică, reprezentînd 293 000 de miliarde kWh. Pentru producerea unei asemenea cantități de energie ar trebui să lucreze încontinuu timp de 100 de ani 170 de centrale electrice gigantice de tipul celeia de la Kuibișev (n.r.).

— Marea?... Da, mult! Liniștea, măreția ei în furtună m-au urmărit încă din copilărie.

Doina șovăi o clipă:

— Acum două seri ședeam cu Igor Svetloun pe terasa turnului. „Omul își învinge mereu durerile — mi-a spus el. Dar urmele acestor dureri rămân în conștiința noastră pentru totdeauna“. Atunci l-am văzut copleșit de durere și am înțeles că aparenta lui răceală ascunde un suflet care simte și se zbuciumă intens. Aplecat peste balustradă, a privit îndelung apele oceanului care-i răpiseră fiica, pilot pe nava precedentă...

Mircea nu găsi ce să răspundă.

— Speranța regășirii celor dispăruți este absurdă! urmă fata cu un tremur în glas. Se împlinesc aproape 11 luni de la această imersiune. Trecind de pragul ciudat al kilometrului 12, abisoscaful n-a mai răspuns la apeluri. Poate i s-a defectat sistemul antibatic.* Dar cel mai probabil este că l-a acoperit lava. Întocmai ca pe Atan Along...

Doina își mușcă ușor buzele, și mâinile îi căzură. Discuția se întrerupse. Robotul casnic anunță venirea lui Arno Patterini și a lui Igor Svetloun. Cei doi salutară, după care oceanologul se interesă, retrăgându-se cu pilotul:

— Vorbeai despre expediție?

— Da! confirmă Vrej, privind-l lung, încă sub impresia celor aflate de la Doina Lan. Am discutat despre dumneavoastră, noii mei prieteni.

— Sper că ai început să ne cunoști mai bine.

— Da! Într-un astfel de colectiv...

— N-avem nimic deosebit, replică imediat bătrînul.

— Iar eu sint incredințat de contrariul!

— De ce?

— „Constelația din ape“ își va apăra cu strășnicie tainele. Numai un colectiv de oameni ca dv. i le va putea smulge. Sinteți oameni pe care nu se poate să nu-i admiri. De pildă Doina Lan, care este tot atît de curajoasă ca și fratele ei George...

— Crezi că Doina merge cu noi numai pentru a-l regăsi pe George?

— Nu, sint convins că nu! De altfel cunosc multe dintre realizările ei ca om de știință!

— Am ales-o dintre cei cinci candidați propuși, deoarece nu putem uita rezultatele strălucite obținute în cercetările vulcanologice efectuate de ea pe Venus. Concluziile la care a ajuns studiind interdependența fenomenelor vulcanice pe cîteva planete ale sistemului solar au avut un larg răsunset printre geofizicieni și vulcanologi.

* Sistem antibatic — sistem ce asigură automat echilibrul presiunii interne a abisoscafului în funcție de presiunea mediului înconjurător (noțiune fantastică — n.a.).

— Știu ! Am consultat și eu aceste studii.

Su Mima se apropie de dinșii strălucitor de mulțumire :

— Nu veniți la concertul nostru ? Umbo ne-a pus la dispoziție întreaga magnetofonotecă !

— Ba da, cu plăcere ! În acest moment muzica poate tălmăci gândurile și sentimentele tuturor ! spuse pilotul.

— Mai ales că vă pot oferi și un Murfatlar vechi de două secole ! completă Nyass. Ce doriți să ascultăm ?

Svetloun se întoarce către Doina și fata ghici că ea trebuie să aleagă. Se așează încet, coborîndu-și pleoapele :

— La început, cînd abia se născuse, Pămîntul s-a rotit prin neguri fără capăt, în mișcarea încă dezordonată și confuză a materiei. Abia tirziu, peste zeci de mii de milenii, țărmurile au prins a se sfărîma sub valurile mărilor. Treptat, în acest zgomot monoton a apărut însă ceva, ca o scinteie nedeslușită. Viața ! Într-un timp uimitor de scurt ea a copleșit întreaga planetă. Și iată prima rachetă lansată de comuniști zvicnind imperios către înălțime. Omul pornea să cucerească îndrăzneț infinitul. În Cosmos, amenințarea înghețată și oarbă este mai grea decît uraganele. Dar cutezătorul nu-și pierde dorul, ci-l făurește !...

— Dacă-l lovește noaptea haină, pieren lumină !...

— Dar omul are aripi ! Aripi să poarte visul departe...

— Tot mai departe...

— Viată din moarte !

Ochii lui Igor Svetloun rămăseseră aceeași taină de nepătruns. Numai genele Doinei tresăriră într-o străfulgerare și se deschiseră în scintei de lacrimi.

Antropologul aduse benzile și le fixă în aparat :

— Vladimir Orkeatov — „Rapsodia astrală” !

Solemne, grele, primele note bătură în sase inimi ca într-o singură inimă.

CAPITOLUL VIII

Universul tăcerii

De obicei misiunea pilotului pe navele mari nu este dificilă, conducerea efectivă a acestora căzînd în sarcina automatelor. Vrej își dădea însă seama că pe bordul „Constelației II” îndatoririle lui se complicau. Constructorii creaseră o orientare extrem de rapidă a navei, dar tot pilotul era obligat să găsească în anumite momente soluția ce ar fi putut asigura revenirea la suprafață.

De aceea postul C.N.S.* al abisoscafului se afla într-o în-

* Post C.N.S. — post de coordonare a navigației subacvatice (n.a.).

căpere specială din proră. Pe ecranele lui eliptice se transmiteau neconținut imaginile lumii exterioare.

...Peste tot lumini, pîrghii, butoane. Un mecanism genial, complex, care crea un sentiment de siguranță și de mîndrie în același timp.

Mircea își pipăi din nou centura costumului special, albastru, terminat în jurul gîtului cu un guler metalic. Se aplecă ușor înainte scrutînd încordat ecranele.

Dar ecranele rămîneau negre, ca și noaptea adîncurilor, compactă, de nepătruns. Apăsător de încet, batimetrul înregistra adîncimea: 7 800... 7 880... 7 900... de metri.

Aici, în universul tăcerii și al întinericului, nava cădea fantomatic, sub impulsurile ritmice ale motorului. Pilotul își surprinse respirația obositoare și se gîndi o clipă că-i este frică. Frică? Își goni gîndurile ciudate și zimbi stînjenit.

Își aminti de pasiunea cu care studiasse construcția abisoscafului și cită încredere căpătase în complexul aparat. Fulgerător revăzu în minte „Constelația II”, cu forma ei de creion bine ascuțit, avînd doar la mijloc un inel mai gros care apăra convertizoarele circumecranului din cabina centrală. La nivelul cabinei lui, plasată spre proră, existau două hublouri. Pereții metalici asigurau securitatea abisoscafului chiar și la presiuni de 20 000 de atmosfere. Peretele exterior era acoperit cu aliajul din oberoniu, care reflectă ultrasunetele. La pupă se aflau cele cinci duze ale motorului reactor și orificiul hexagonal al pistonului antibatic. Lateral au fost construite canalele de emisie și recepție pentru comunicații. Deși s-au luat toate măsurile posibile, pupa reprezenta totuși cea mai sensibilă parte a navei.

Tot la pupă, dar în interior au fost instalate motoarele complicate ce deserveau multilateral abisoscaful. În apropiere se aflau camera-ecluză, compartimentul acvapanelor și magazia de alimente, toate dispuse simetric în jurul pilonului central.

Fiecare dintre cele trei cabine era formată din două sfere rotitoare, pentru păstrarea poziției, indiferent de mișcările vasului. La postul C.N.S. se ajungea printr-un coridor înclinat, iar dincolo, spre proră, se găsea zona marelui agregat al electrodezintegratorului. Descărcările electrice ale acestei mașini colosale aveau o intensitate de zeci de milioane de milioane de amperi și produceau coloanele de plasmă care, pulverizînd magma, făceau ca abisoscaful să poată înainta prin orice obstacole.

În încăpere intră Su Mima. Mircea își goni imaginile, surprinzînd și pe chipul bunului său prieten aceeași încordare nemărturisită.

— Cum te simți?

Își mușcă buzele. Stupidă întrebare ! Ii scăpase fără voie. Su Mima privea cu toată atenția aparatele din jur. Răspunse după cîțva timp :

— Ca la-nceputul fiecărei expediții : puțină emoție, lupta cu amintirile... Și trebuie să știi că amintirile astea sînt de-o încăpăținare nemaipomenită...

Pilotul își întoarse privirile la pupitrul de comandă.

De ce i-au revenit în minte toate plecările din expedițiile la care participase ? Parcă niciodată nu fusese atît de încordat ca acum și parcă niciodată nu-și amintise cu atîta forță de chipul acela frumos, înconjurat cu bucle albe, de zîmbetul liniștit și încurajator și de mina aceea puternică ce flutura întotdeauna o batistă albastră !

— La ce te gîndești ?

— La mama și la batista ei albastră !

— Acum cîțiva ani, spuse deodată Su Mima, ne-am întors din niște cercetări cosmice ! Fuseserăm opt ! Pe Pămînt am ajuns numai trei ! Eu, Mitka Bod și Anda... Anda era o fată curajoasă, cu părul blond și ochii mari, negri și blînzi. Ne-am despărțit pe Cosmoportul central. Atunci n-am avut îndrăzneala să alerg după ea și să-i spun : Vrei să mergem prin viață, mai departe, împreună ? După un an a plecat într-o nouă expediție. Azi am aflat că s-a-ntors...

În acel moment, ecranul secundar se luminează, conturînd chipul prelung al lui Igor Svetloun :

— Ceva neobișnuit ?

— Nimic ! răspunse repede Mircea Vrej. Coborîm în linie dreaptă deasupra „Constelației”.

— Retransmite pe ecranul cabinei centrale toate datele ! Păstrează viteza. La 9 000 m oprim !

Pilotul era încă surprins de mărturisirea neașteptată a bunului său prieten.

— Cum o chema pe fată ? întrebă el, fără să se întoarcă.

— Pe fată ? Anda... Nu-i așa că e un nume frumos ? Anda...

Su Mima făcu repede cîțiva pași, apropiîndu-se de unul dintre ecranele negre. Privi încruntîndu-se. Și, fără nici o legătură, adăugă :

— Alerg în cabina lui Igor Svetloun.

Mircea nu-i mai răspunse.

... 8 240... 8 250... 8 270 m.

În cabina nivelului doi, printre aparatele în funcțiune se desena gura trapei de la postul C.N.S. De după spătarele fotoliilor răsăreau capul Doinei și acela al lui Patterini. Amîndoi își priveau concentrați pupitrele.

Nyass Umbo intră în încăpere și se apropie de fată :

— N-ai obosit ?

— Nu !

— Peste un sfert de oră oprim. Dacă vrei, te poți odihni.
A, am uitat! Am comandat bucătarului-robot o cină bogată.

Doina aprobă, înclinându-și capul, apoi mărturisii deodată:

— Cel mai mare pericol pentru prima expediție a fost, desigur, cimpul ultrasunetelor.

— Nu mă pricep decît așa, în general, spuse medicul.

— Nava noastră este mult mai perfecționată. Cu toate acestea, chiar și o fisură de un angström* ar permite ultrasunetelor să ne distrugă în cel mult două minute. Închipuiește-ți! „Constelația I” avea o cuirasă de trei ori mai subțire.

— Și crezi că din cauza acestei cuirase...

— Da! Pentru că nu-mi pot imagina din ce altă cauză ar fi pierit!

— Cuirasa de oberoniu** nu poate fi distrusă decît prin explozie sau lovire, interveni geofizicianul din mijlocul aparatelor sale, și aceste ipoteze sînt aproape excluse în condițiile „Constelației din ape”. Explozii nu sînt, iar posibilitatea unei ciocniri pare absurdă.

Intorcîndu-se spre Patterini, Doina Lan îi spuse:

— Modificările din frecvența ultrasunetelor pot produce...

— Nu știu ce urmări vor avea. Știu numai că...

— Numai ce? interveni Umbo.

— Cred că vom fi zgîlțiiți zdravăn!

— Te referi la vibrații?

— Da! Totul depinde de elementele aflate în suspensie dincolo de kilometrul 12!

— Cînd s-a construit cuirasa care conține un aliaj de oberoniu, nu s-au putut îndepărta total și vibrațiile acestea? întrebă cosmobiologul.

— Nu prea! Oglinda de oberoniu nu reflectă complet ultrasunetele. De aceea... Ei, dar ce se petrece cu Su Mima?

Prin trapa care dădea în cabina lui Svetloun se auzea vocea naturalistului:

— Sîntem la aproape 9 km adîncime și nici o vietate nu și-a făcut apariția! Adevărat ghinion! Hai să spun că emisiunea asta continuă de ultrasunete a distrus orice urmă de viață! Mă rog! Dar cum rămîne atunci cu relatările primei expediții care indicau prezența unor animale necunoscute adaptate acestui mediu? Parcă s-ar fi trimis o depeșă-fulger, care a invitat toate lighioanele să dispară...

Nyass Umbo urcă treptele spre intrarea în cabina superioară.

— Și cum suna depeșa? întrebă Igor Svetloun.

— Abisoscaful „Constelația II” va trece în ziua de 10 iulie

* *Angström* — unitate de lungime întrebuițată în spectroscopie, de mărimea 1/10 000 dintr-un micron (n.a.).

** *Oberoniu* — element cu proprietăți speciale, găsit pe unul dintre sateliții lui Uranus (noțiune fantastică — n.a.).

a anului 2253, între orele 7 și 12 pe traseul indicat. Vinătorul subacvatic Su Mima însoțește expediția. Zona cuprinsă între coordonatele $x - y$ se declară zonă periculoasă! Nu răspundem de accidentele mortale!

Cosmobiologul, care auzise tirada „vinătorului”, izbucni în ris.

Conducătorul expediției se apropie de ecranul ce înconjură cabina ca un inel negru:

— Răbdare, Su Mima, răbdare! Cu răbdarea treci marea! Pentru dorințele tale cinegetice fauna este întotdeauna foarte săracă. Dar, răzgîndindu-se să mai adauge ceva, trecu în fața televizofonului central.

Nyass Umbo pătrunse în cabină. După cîțiva pași se opri. „Ce ciudat! Păstrez și acum înfrigurarea cu care am pășit prima oară aici. Iată! În mijlocul încăperii se înalță ca o coloană — ce unește podeaua cu plafonul — turnul central al comenzilor. Pe el sînt fixate ecrane mari și mici, terminate cu un minuscul pupitru de dirijare. Un birou fix și un fotoliu adînc (în care stă comandantul expediției) completează singurul mobilier din încăpere. Dar ceea ce impresionează cel mai mult este circumecranul lat de trei metri. Cu ajutorul lui se poate «vedea» în permanență tot ceea ce există în apele oceanului pe o distanță de 150 metri în jurul navei”.

Vocea lui Igor Svetloun îi întrerupse gîndurile.

— Arno! Ceva neobișnuit?

— Nu! Radioactivitate slabă. Indicii gravitaționali ne-schimbați. Frecvența ultrasunetelor în ușoară creștere. Intensitatea a urcat la limita calculelor făcute de dv.

— Doina?

— Vă aduc îndată concluziile.

Chiar atunci se auzi și vocea pilotului:

— Nouă mii de metri! Opresc!

Cu un șoc ușor, nava abisală rămase nemișcată.

— Adunarea! Transmit la suprafață observațiile. Masa și două ore odihnă obligatorie! Apoi, întorcîndu-se, se adresă lui Nyass Umbo: Nu există nici o metodă pentru a tempera nerăbdarea „vinătorilor”?

— Ne aflăm în fața unui caz incurabil!... Psihiatrul ridică din umeri amuzat.

Prefăcîndu-se că n-a auzit nimic, Su Mima își agăță cinediscul de centura lată a costumului, le întoarse spatele și începu să se plimbe de-a lungul ecranului întunecat.

— Mircea! Luminile!

Pe ecran apărură în același timp mai multe dîre strălucitoare și prelungi. Păreau lame rotunde de pumnal împlîntate în beznă lichidă din jurul lor.

— Vom fi reparați cu exactitate de pe „Pacific VII”.

— Fără îndoială, răspunse Arno Patterini, făcîndu-și

aparitia în urma fetei care aducea fișa observațiilor. Înainte însă de a ajunge la Igor Svetloun văzu pe ecran ceva care o obligă să strige :

— Su Mima ! A sosit vîntul !

Nyass Umbo se repezi în partea cealaltă a cabinei, acolo unde naturalistul, transformat în cineast, filma zorit. Pe ecran apăruse un exemplar ciudat al faunei abisale. În jurul său iradia o lumină verzuie. Pe corpul turtit orizontal cădea un plan vertical ceva mai scund. Între unghiuri, străluceau ca două mingi galbene ochii. Deasupra, două fire lungi și flexibile oscilau prin apă ca două bice. Sub bot, animalul avea o pungă albicioasă. Înaintea gurii i se prelungea o „vergea” lucitoare cu vîrfurile ramificate, iar coada cenușie i se estompa în ape.

Dihania se apropie încet de abisoscaf. Lumina ochilor ei deveni vie. O scînteie violetă izbucni din vîrfurile „vergelei”, lovind aparatul.

— Toată lumina ! comandă Svetloun.

Punga alungită de sub maxilar începu să se umfle ca un balon alb și monstrul căscă gura. Cavitatea bucală, enormă, era căptușită sus și jos cu lamele subțiri, între care se distingeau două rînduri de puncte roșii, ca niște urme de ventuze.

— Specie necunoscută între rechin și cașalot ! strigă naturalistul. Este o apariție surprinzătoare. Existența acestui specimen în fauna submarină de aici rămîne pentru mine o enigmă.

Monstrul se răsuci cînd pe o parte, cînd pe alta. Planul orizontal i se prelungea în unghi ascuțit spre coadă, părțile lui laterale aducînd cu o membrană zdrențuită pe care mii de tentacule subțiri, negre se mișcau continuu. În lungul balonului ventral se desena o linie îngustă, luminoasă.

Hidosul reprezentant al faunei abisale continua să se zbenguie cu mișcări viguroase, ajutîndu-se cu coada și prin unduirea corpului care avea peste 15 m lungime.

— Su Mima, ce mai poți adăuga ? întrebă Igor Svetloun.

Nu-i răspunse nimeni ! Naturalistul nu se mai afla printre ei !

— Părăsirea navei interzisă ! strigă șeful expediției.

Prea tîrziu ! Din făgașul oval al navei țîșnise un acvaplan fuziform, cu prora transparentă și două aripioare scurte. Părea o jucărie năstrușnică. Din duzele posterioare ieșeau gaze la mare presiune.

— Cam nedisciplinat ! Vîntorul l-a biruit pe naturalist ! se încrunță „Stăpînul stihilor”. Comunicați-i să revină la bord !

Dar Su Mima rămase mut și surd la apeluri.

(Continuare în numărul viitor)

112. Preporo.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU

• MARTIE 1962